

Versek

[2014. január]

IKAROSZ MASZTURBÁL

madarakkal dörzsöli a szemét
mintha csak ablakot pucolna
sikálja visítva kopott üvegét
összegyűrt madarak egy halomba

éretlen szárnyakat fésül bőrébe
szíve mellett menekülő bogarak
magát érzi a varratok mentén, reggelre
köldökéhez fércel véres tollakat

SCHRÖDINGER

A test egy doboz, éjszakai karton.
A testben szét van kenve egy macska
is, amiről nem tudjuk eldönteni, hogy
élő, halott, vagy tökéletes.

LEIBNIZ

Papír mögötti nyugalom, szétszórt arcok.
Grafittal megrajzolja a mindenség érintője.
A tú az arc súlypontjába szúrva, a körző
glóriákat húz fölé.
Minden merőleges mindenre.
Úgy vagyunk itt megoldatlanul hagyva,
mint isten feladatgyűjteménye.

X VAKUJA

A tükörben dulakodás.
Mintha egy filmet nézne.
Talán épp egy testből
kipörgetett képkockát, falra
vetített négyzetet.

A négyzetben szétdobált arcok,
izzadságszag, egymásba siklott
suhintások, tömeg tömeg ellen,
összevissza lázadnak a végtagok,
ütések, nyirkos ordítások.
A testek szétcsapott geometriája
túlsüt a tükör előtt álló másik
szerkezeten, keresztülég a homlokán,
mellkasán, az állapotot
körülvevő precíz burkolaton.

Ahogy kinyílik a redőnyzár: kinyílik
a test, bizonytalan hosszúságú
záridővel, egy fotoérzékeny
felületre vetít mindenféle ábrát a
szerkezetek mélyén heverő üveglencse.

„A lencsét nagyon is jól ismerem.
Viszont a felületekről semmit sem tudok.
Mint a sötét anyag, olyan lehet.
Megalvadt önváladék. Túl sok rajta a
befogadott minta. Alkalmi horizontot,
mint egy cérnaszálat, befűzni
az énmetszéspont célkeresztjében
heverő sebbe? Túl sok rajta a remegés.

Az biztos: ilyesmi lehet, amikor
pajtáskodik két tachion részecske.
Hm.”

Így nézegette magát.
Épp mosakodni volt ideje,
vízbe mártogatni az arcát,
mielőtt az besüppedt
tükörlapból előlépett
a lincselő tömeg.

FRONTÁLIS KÉRDÉS

X velem szemben állt, zsebre dugott kézzel. Kotorászott benne. Nem tudom, mit csinált. Aztán nevenincs dolgokat pakolt ki belőle, olyan tárgyakat, formákat, amikről én nem tudok beszélni, még körvonalakban sem. Néztem őket. Csak azt tudtam, hogy félek, mi lesz, ha ezek a súlytalan, akármilyen kotorványok növekedni kezdenek, szemeket növesztenek maguknak, visszanéznek ránk, egyre nagyobbak lesznek, mint egy tányér, asztal, ötszemélyes vacsora, szobaúr, háztető, ránövekednek az utcákra, a városra, a domborzatra, duzzadnak egyre jobban, néznek mélyülő pupillákkal, tocsogni fogunk a nézésükben, úrhajókat küldenek mindenféle égitestekre, onnan is nézni fognak, távcsővel, teleszkóppal, aztán mikroszkóppal, vizsgálnak, szétszednek szerveinkre, és véletlenszerűen újra összeraknak (te jó ég, vajon mit akarhatnak?), már akkorák, olyan nagyok, hogy a képzeletben se férnek el, kigyűrődtek az univerzum széléig, ott lapultunk a zsebeikben, és még mindig nem tudom megnevezni őket, még csak körvonalakban se tudok beszélni róluk. Mi lenne akkor, micsoda?

„Az isten szerelmére, cipzárold be azt a kurva sebet!”

KÉT SZINTÉZIS X-RE

I.

A karácsonyfát végül saját
szerveivel díszítette fel.
Angyalhaj helyett a belek
nyújtóztak a tűleveleken,
díszgömb gyanánt csillogott
a sok kitépelt szerv, vese,
máj, lép apró madzagra kötözve
lógott az ágakról. A szívet
végül a fa legtetejére szúrta,
remélve, hogy senki nem éri ott el.
Ő maga meg bekucorodott a fa
alá, megmaradt fél arcát a kezében
szorongatva kuporgott a
szent ünnep idején. Körülbelül
egy hónap múlva is ott vacogott,
mikor kidobták feje fölül a
megszárad karácsonyfát.

II.

A testet szerette, mint csomagolást.
Őrületében, mielőtt kibontotta magát,
még arra is volt kapacitása
gondolni, hogy vajon
majd vissza tud-e szerkeszteni
ennyi mindent magába, helyesen
megfogalmazni a konklúziót.
Végül meghúzta a nyelvét,
mint egy szalagot, az alak
és a titok közti szigorú
csokrot, lehulltak a piros
sávok. Most pakol, keresi a
pontot a mondat végéről
SIC ITUR AD ASTRA

I.

jönnek az évek, túsúrások a testbe

a gerincre finoman acélcspesz harap
lepkéket feszíték porcelán keresztre
arcomba mártogatok véres tollakat

közben lemérem a szövetkárosodást
hogy ott lent hány kiló az íve
vajon miféle a csend ami ott kotorász
ha döntés feszül is a csontra, mivégre

mozgatja meg a lepréselt textúrát
a testet mint adathordozót tölti fel
mert varrhatsz magadnak sapkát álruhát
ami fontos pont megtalál és töri el

repszti ketté az arcban a víztömböt
kis patakok indulnak a szájból a tenyérbe
karodban az úr és tajtéka hőmpolygött
mikor a tengert befecskenkedzte

a pokolnál is tágasabb csontokba
akkor a teremtés mozdult ki tengelyéből
az összefutó ráncokat jegyzetként olvassa
(a karcokat, a mintát ahogy feszül a papírbőr)

majd húsból tép magának nyirkos csillagot
akasztja őket megszerkesztett vázra
alkotni csupasz gázalmazállapot
a test a mindenség architektúrája

az éjszaka átlója az etalon, a vonalzó
a merőleges pillanatra ráfordult
bizonyosság, hogy a végtelent leíró
geometriában majd isten lesz a metszéspon
t II.

jönnek az évek, kibuggyant vérfoltok
ízeltlábú csókok, vattás szerelmek
mint cukorszálakon puha ujjnyomok
csak annyi látszik majd vissza belőled-

belőlem, annyi lesz, újra meg újra
mint felrobbant kávézőfő a remény
tűvé sebzett csillagokra szúrva
leszünk egyszemélyes rovargyűjtemény

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szterczey Szabolcs

Látó Szépirodalmi Folyóirat